

TOIMINTAA

Eppu-kirjaa on ahkerasti käyty läpi eri tavoin, lukemalla, dokumenttikameran avulla lukemalla, keskustelemalla, kertaamalla, erilaisilla kysymyksillä, dinopeliä pelaamalla ym. Lapset muistivat hyvin tarinan juonen. On keskusteltu tunteista, mikä kirjassa oli pelottavaa, surullista tai mikä teki iloiseksi. On käyty läpi Epun pulmia, mietitty millainen on kiva kaveri ja mitä kaverin kanssa voi tehdä. Harjoiteltiin kaverin kehumista ja halattiin kaveria. Kehuttiin kavereita kuvista ketä ei ollut paikalla. Leikkipareja ja ryhmiä on muodostettu eri tavoin, arpomalla, aikuisen valitsemana, lasten kuvia hyväksi käyttäen, lasten toiveiden mukaisesti. Lapset saivat leikkiä myös Eppu-näytelmän lavasteilla.

On laulettu Eppuun ja peikkoon liittyviä lauluja ja metsäretkillä tehty peikon antamia tehtäviä yhdessä kummiryhmän sekä oman hankeryhmän kanssa. Leivottu, jumpattu, askarreltu ja piirretty aiheeseen liittyen. Pelattu ”kenet Eppu syö”-peliä ja ”Kuka pelkää Eppua” -peliä. Aistihuoneessa maisteltiin sokkona rusinoita, otettiin peikon visaisia taito-, tempu- ja tietotehtäviä sekä satuhierontaa. Peikko ja peikon kirjeet herättivät enemmän kiinnostusta kuin Eppu ja hänen tarinansa.

Arvioinnissa olemme kiinnittäneet huomiota lasten kaveritaitojen kehittymiseen ja ryhmäytymiseen:

Osa Näppärien lapsista kiinnittää enemmän huomiota mitä toiselle lapselle kuuluu, esim. onko kaverilla hätä kun se itkee (lapsi ei vielä itse ehkä osaa mennä auttamaan itkevää kaveria mutta on hädän huomannut ja tullut siitä aikuiselle kertomaan.) Pienryhmässä keskusteltuaamme miten kaveria voisi hädän hetkellä lohduttaa, keksivät kaikki lapset kivoja tapoja, esimerkiksi käden laittaminen hellästi kaverin olkapäälle. Pyrimme kannustamaan lapsia näihin käytännön tilanteissa. Tällä hetkellä ryhmässä vallalla toisten virheisiin puuttuminen ja niistä aikuiselle kertominen. Olemme haastaneet lapset näkemään hyvän kaverissa. Käytössä ”postilaatikko” johon aikuiset kirjaavat lasten huomiot mukavina salaisuuksina.

Ryhmäytyminen on toteutunut, lapset muistavat ryhmälleen valitsemansa nimen ja tietää ketä siihen kuuluu. Oma ryhmä tärkeä juttu, luo turvaa.

Leikkiminen sujuu paremmin myös muiden kuin oman ryhmän lasten kanssa, etenkin kummiryhmän lasten kanssa. Ryhmässä lapset ottavat kaverin helposti mukaan leikkiin, eivätkä jätä ulkopuolelle. Kannustamme lapsia hakemaan leikkiin mukaan kaverin ketä ei ole vielä löytänyt seuraa. Lapset pystyvät paremmin leikkimään myös muiden kuin parhaan kaverinsa kanssa, vastaansanomista ei ole tullut, määräsi sitten aikuinen leikkiparit tai arvonta. Leikissä kompromissien tekeminen on ehkä helpompaa, esim. aikuisen avustuksella lapset voivat pohtia, että leikitään ensin tätä leikkiä mitä minä ehdotin ja sen jälkeen sinun ehdottamaa leikkiä, tai että ota sinä ensin tämä lelu ja minä otan sen hetken päästä.

Millainen on hyvä/kiva kaveri” oli lapsille vaikea. Kaverin kehuminen tai kaverista hyvän sanominen on vielä alkeellisella tasolla; ”sulla on hieno paita” ja kun yksi sanoi kehun, muut matkivat ja sanoivat samantyyppisiä asioita. Harjoittelua ja toistamista vaatii. Toiseen koskeminen kauniisti toteutui hienosti, jokainen lapsi (aremmatkin!) pystyi antamaan halauksen arvotulle kaverille ja jokainen pystyi vastaanottamaan halauksen, kukaan ei sanonut etten halua halata tai minua ei saa halata! Samoin aistihuoneessa otettuani satuhierontaa niin, että jokainen lapsi koski kaverin selkään ohjeiden mukaan, toteutui hienosti. Kaikki keskittyivät tekemään ”hierontaa” hellällä kosketuksella.

Maistelu onnistui hienosti, tonnikalavoileipiä oli mahtavaa tehdä, lapset olivat innostuneita, kaikille maistui leivät, vaikka aikuiset olivat epäileviä sen suhteen. Osa lapsista oli vielä kotonakin tehnyt tonnikalavoileipiä!